

[Niels Hølvæg Petersen.]

skønne over en fremtidig indkomstudvikling på denne måde, og man savner erfaringer for, hvor tæt man kan komme den endelige skat under den form for kildeskat, som vi går over til fra 1. januar 1970. Vi savner erfaringer for, hvor store restskattebeløbene vil blive, og derfor står man over for en ganske vanskelig opgave, når denne udskrivningsprocent skal fastlægges. Jeg imødeser grundige drøftelser i folketingsudvalget om hele dette spørgsmål.

Et andet vigtigt princip i det foreliggende forslag er, at man nu knæsetter det princip, at skalagrænser og personfradrag skal reguleres efter pristallet. Det betyder, at skatteydere med indkomststigninger, der svarer til prisudviklingen, ikke som hidtil automatisk kommer højere op på progressionsstigen, og det betyder, set fra finansministerens side, at finansministeren ikke, således som det hidtil har været tilfældet, automatisk får sig en ekstra bid af en inflatorisk udvikling. Skatteydere med konstante og faldende indkomster får som følge af ændringer i skalagrænser og bundfradrag til gengæld en lavere beskatning, og dette princip forekommer det radikale venstre at være et rigtigt og godt princip.

Det radikale venstre har talt for, at man skulle have en indkomstreguleret skala, som vel nok principielt er det rigtigste, fordi pristalsreguleringen jo ikke hindrer, at skatteydere med en reallønssstigning, der svarer til det gennemsnitlige, kommer højere op på progressionsstigen, men jeg betragter dette som et vigtigt skridt på vejen og er tilfreds med, at hovedprincippet indføres i udskrivningsloven.

Hr. Grünbaum var inde på spørgsmålet om personfradragenes størrelse. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på det lovforslag, som er fremsat af indenrigsministeren, som vil betyde i realiteten i næsten alle landets kommuner højere bundfradrag i den kommunale beskatning. Nu kan man jo sige, at det ikke direkte får betydning for skattens højde, men det har dog i hvert fald nogen indflydelse på den kommunale beskatnings struktur, progression, og jeg mener, det er værd at tage i betragtning, når vi nu diskuterer bundfradragenes størrelse.

I forslaget er indeholdt to former for skatteloftet, et loft på 105 pct. over udskriv-

ningsprocenten og et såkaldt marginalt skatteloft på $66\frac{2}{3}$ pct., som skal forhindre, at man af nogen del af indkomsten i nogen del af landet kommer til at betale mere end $\frac{2}{3}$ af den sidste del af indkomsten i skat. Om begge disse former for skatteloft gælder, at de som alle andre lovbestemmelser kan ændres af et flertal. De hviler på samme grundlag som alle andre bestemmelser, og løber tiden fra dem, eller viser de sig at have urimelige virkninger, så vil et folketingsflertal kunne ændre dem.

Hvad angår loftet på de 105 pct., så vil der under de forudsætninger, som er nævnt af finansministeren, at procenten bliver under de 100, stadig væk være luft under loftet til, at man, om ønskeligt, kan anvende indkomstbeskatningen smidigt. Nu tror jeg ikke, der i en overskuelig årrække skulle blive brug for at anvende den så smidigt, men det er altså ikke noget, der principielt låser anvendelse af indkomstbeskatningen fast. Videre er dette skrå skatteloft jo af lige betydning for alle indkomststørrelser.

I forbindelse med frygten for, at dette skatteloft skulle kunne føre til en overvæltning af beskatning fra direkte til indirekte beskatning, så kan man selvfølgelig nære en sådan principiel frygt, men skal vi måle det på den praktiske virkelighed, så tænker jeg ikke, at den er særlig velbegrundet. Ser vi forløbet i de sidste år, kan vi i hvert fald konstatere, at de direkte skatters andel i statens indkomster er vokset, hvortil kommer, at kommunernes forøgelse af indkomstbeskatningen har været ganske voldsom.

Med hensyn til loftet på $66\frac{2}{3}$ pct., som altså omfatter statskat, kommuneskat og folkepensionsbidrag, er der to ting, jeg ønsker at slå fast. For det første, at dette ikke er et loft, der får generel virkning, men kun får virkning i kommuner med ekstraordinært høje beskatningsprocenter. Man har vist ikke nogen sikker viden om, hvor mange kommuner der kan blive tale om, som kan komme i konflikt med loftet, men så meget ved man dog, at det vil dreje sig om ganske få kommuner og kommuner uden store skatteydere i større antal, fordi disse kommuner jo netop er fattige på grund af manglende indkomstgrundlag. Ved vurderingen af loftets størrelse må videre indgå, at beskatningsgrundlaget for kom-